

KIS LAP

BOLDOG BÁBÚ. (Lásd a 31. lapon.)

F. H. S. Hungary

it
lő
tt
az
ól

ő-
a

itt
s
en
it,
a,
je
s
zt

ár
en
!!
ig

g-
..
a
e,
en
e-
é-
t-
a
a-
el
l-
ól

UTAZÁS TÜNDÉRHONBAN.

— Regényes elbeszélés. —

(Folytatás.)

LEMÉRNEK és Piroskának ez nagyon tetszett, sőt, az igazat megvallva, titokban ők maguk is olyanformát gondoltak, hogy hátha igaz, amit Dodó felől mesélnek? Sokat olvastak ők már efféjét. Az igaz, hogy a mama mindig azt mondta, hogy az csak mese; de hátha ez nem mese? Hiszen ez olyan furcsa ősrégi lak, hogy itt valósággal megeshetnék valami mesebeli történet.

Dodót tehát a két testvér nagy tisztelettel nézegette. De volt még valami, a mi által a vén holló még érdekesebb lett, különösen Elemér előtt.

Mikor a testvérek az ódon kastélyba megérkeztek, a jó nagymama gondoskodott róla, hogy kényelmesen el legyenek helyezve. Piroska magával a nagymamával lakott egy szobában, Elemér számára pedig a harmadik szobát rendezték be s ez volt a gyermekek nappali szobája is. Volt itt elég helyök akarmiféle játékra; de eleinte egy két napig nem is játszottak, csak nézegették a szoba furcsa ódonosságait. Leginkább megragadta azonban figyelmüket egy fali festmény, mely valami mesebeli jelenetet ábrázolt. Volt azon a nagy képen mindenféle csodálatos alak; volt ott egy gyönyörű tündérkastély, melynek ablakából csodaszép királykisasszony tekintett le a kastélyt övező tóra; a tavon hatytyuk uszkáltak, a parton csodálatos alakú kis emberkék jártak s a levegőben apró tündérek röpkedtek.

De mindez nem igen lepte volna meg Elemért, hanem meglepte az, hogy annak

a tündérkastélynak a lépcsőjén ott látta Dodót . . Persze, aki azt a képet festette, az alkalmasint nem a vén Dodóra gondolt, hanem épen csak egy hollót akart oda festeni; minden holló azonban valamennyire annyira hasonlít egymáshoz. Elemér, ha épen akarta, azt is mondhatta, hogy ez a Dodó arczképe. Meg is mondta a nagymamának.

— Bohó gyerek te! szólt a nagymama nevetve. Az a kép olyan régi, hogy Dodó, akármilyen vén, mégsem élt akkor, mikor azt a képet füstötték.

— De hát ki tudja, nagymamácska? Hiszen senki sem tudja, milyen öreg a Dodó. Aztán mondja csak, kedves nagymama, mit ábrázol az a kép?

— Valami régi mesebeli történetet. Hallottam régente s majd egyszer el mondom.

Elemér gyakran meg-megállt a kép előtt s minél tovább nézte, annál inkább meggyőződött, hogy az a holló ott Dodó, senki más. Esténként pedig, mikor lefeküdt s a hold fénye épen a képre esett, hosszan bámult oda s néha szinte úgy tetszett neki, mintha azok a tündérországai alakok csakugyan mozognának s Dodó barátságosan integetne feléje; szinte várta, hogy kirepül a képből és leszáll hozzá az ágyhoz. Sőt egy reggel titokzatosan ezt sugta Piroskának:

— Ez éjjel Dodó meglátogatott, oda röpi az ágyamra és beszélgetett velem.

Piroska nagyot ámult s feszülten kérde:

— És mit beszéltek?

— Már nem emlékszem világosan . . . de azt tudom, hogy kértem, vezessen

el abba a
hogy maj

— C
tok engen

— I
molyan.

Neh

valami re

igazi Dod

ron, mint

dig egyf

kastély l

most még

Dodó lép

Ama

testvér,

állt, Dod

varon, la

a havon s

félrehajt

— I
tekint fel

Dod

várta vol

szállt az

elé, ugy

mert a f

históriáv

gosan pi

aztán bel

szabban

tündéri

hitte, ho

integet f

—

Elemér.

országot

szel-e, h

engem is

el abba a tündérországba s ő megígérte, hogy majd egyszer elvezet.

— Oh, Elemérkém, de akkor hívjátok engemet is!

— Mindenesetre, felelt Elemér komolyan.

Néhány nap mult a nélkül, hogy valami rendkívüli dolog történt volna. Az igazi Dodó csak úgy sétálgatott az udvaron, mint eddig, a festett holló pedig mindig egyformán állt ott a festett tündérkastély lépcsőjén. De Piroska és Elemér most még nagyobb figyelemmel kísérték Dodó lépteit.

Ama holdvilágos este, mikor a két testvér, mint említém, ott az ablaknál állt, Dodó szokott sétáját végezte az udvaron, lassan, komolyan végig lépegetve a havon s koronkint meg-megállva, hogy félrehajtott fejjel, fölpillantson az ablak felé.

— Nézd, Piroska, sugta Elemér, ide tekint felénk. Jó estét, Dodó bácsi!

Dodó pedig, mintha épen csak ezt várta volna, egyszerre fölroppent és odaszállt az ablakpárkányra a gyermekek elé, úgy hogy ezek szinte összerezzenek, mert a fejök tele volt mindenféle mesehistóriával. De a holló egészen barátságosan pislogott rájuk s halkán károgott, aztán bekandikált a szobába s szeme hosszabban megakadt a holdfénytől ragyogó tündéri képen. Elemér legalább erősen hitte, hogy Dodó a képet nézi és titkosan integet feléje.

— Ugy-e, Dodó, te vagy az ott? szólta Elemér. Ugy-e? És ismered azt a tündérországot, melyet a kép ábrázol? Emlékszel-e, hogy minap éjjel megígérted, hogy engem is elvezetsz oda?

Dodó barátságosan károgott, amit Elemér úgy magyarázott, hogy a holló igent mondott. Még tovább beszélgetett volna vele, de e pillanatban megnyílt az ajtó s a zajra Dodó elröpült, az ajtóból pedig a nagymama így szólt:

— Gyerekek, mit csináltok itt a sötétben? Jertek, már föl van tálalva a vacsora.

Elemér az egész vacsora ideje alatt nagyon szótlán volt és elgondolkodott s mikor aztán a nagymama, mint rendesen lefekvés előtt, még egy szép mesét mondott, el nekik, Elemér elmerengve hallgatta, mignem végre elérkezett a lefekvés ideje Elemér ez este szokatlanul álmos volt s mélyen, sokáig aludt. Mikor fölébredt, azt hitte, hogy már el is aludta a reggelit.

— Már bizonyosan nagyon későre jár az idő, szólta szemeit dörzsölve. Egészen világos van . . . de milyen furcsa . . .! mintha nem nappali fény volna . . . pedig nem is holdvilág.

Kissé bámulva tekintett körül s meggyőződött, hogy mégis csak holdvilág . . . legalább egészen úgy ragyog a fény ott a képen, mint este. És amint a képet nézte, ismét nem tudta, álmodik-e vagy ébren van . . . de igen, ime, hiszen világosan látja, hogy ott a tündérkastély lépcsőzetén a holló megmozdult és jön lefelé. Egészen úgy lépeget, mint Dodó. Semmi kétség, ez Dodó. Szépen lassan jött le a lépcsőn s közben barátságosan pislantgattott Elemér felé, ki elfojtott lélekzettel leste a vén holló mozdulatait s számlálgatta a lépcsőket, a mint Dodó egyikről a másikra leugrott.

— Egy, kettő, három . . . szólt Elemér magában s így olvasott egészen tizenkettőig, míg Dodó a lépcső aljára ért.

Valjon most mit fog csinálni.

Dodó pedig hirtelen szétterjeszté szárnyait s hogy, hogy nem, azt Elemér semmikép sem tudta megérteni, de egyszerre csak kiröppent a képből és ott ter-

mett az Elemér ágya szélén. Itt egy pillanatig fürkészőleg nézett Elemérre, ki felült volt az ágyban, aztán udvariasan meghajlott Elemér előtt.

Elemér szintén bókot csinált, de nem szólt semmit, már csak a nagy meglepetés miatt sem. Aztán meg, maga sem tudta miért, de úgy vélte, hogy majd beszél

NAGY BUZGALOM — (Lásd a 22. lapon.)

Dodó, mert bizonyosan tud beszélni. És csakugyan, néhány pillanat múlva a holló megszólalt:

— Vártál, nemde?

Elemér kissé habozott.

— Nem tudom bizonyosan, felelé . . .

Azt hiszem, vártalak . . . vagy legalább gondoltam rá, hogy egyszer majd eljössz

értem, hogy elvezetsz a tündérországba . . . mert ugy-é, te ott vagy csak igazán otthon?

— Azt ne kutatgasd. Érjed be velem, hogy eljöttem érted. Évszázadok óta barátja vagyok a családnak, melynek gyermeke vagy; tapasztaltam, hogy jó fiu vagy, tehát szívesen teljesítem kívánságodat,

elvezetlek amott csak

— Ó szólt Elemér pillanatig, rögtön itt

— M hogy érte

felkölthető mennem!

— M És most induljunk.

Elemér olyan kérle romba is. M

elvezetlek a rejtélyes világba, melynek amott csak egy kis részét látod lefestve.

— Óh, milyen jó vagy, kedves Dodó! szolt Elemér örömmel. De kérlek, várj egy pillanatig, míg elhivom hugomat Piroskát, rögtön itt leszek.

— Maradj! Nem engedhetem meg, hogy érte menj.

— De én megígértem neki, hogy elhivom, hogy együtt megyünk, ha te eljössz értem.

— Az ember soha se igérjen olyat, a minek teljesítése nem tőle függ. Egyébiránt fölösleges is volna Piroskáért menned, nem bírhatnád el.

— Miért nem? Alszik az igaz, de

— GYORS LANKADÁS. (Lásd a 22. lapon.)

felkölthetem ... Kérlek, engedj hozzám mennem!

— Mondtam már, hogy nem lehet. És most ne töltsük az időt hiába, hanem induljunk.

Elemér kissé neheztelt Dodóra, hogy olyan kérlelhetetlen és tulajdonképen gorbomba is. Mert az már csak nem illik, hogy

egy kis leánynak a kívánságát úgy semmibe se vegye, mikor bizonyosan könnyen teljesítné. De alighogy e gondolat fölvilant elméjében, Dodó így szolt:

— Ah, tehát azt hiszed, hogy gorbomba és kegyetlen vagyok? Lám, pedig én azt hittem, szivességet teszek veled, ha elvezetlek oda, a hol előtted még soha

senki sem járt. De ha nincs kedvedre, hát visszatérek.

Elemér ugyancsak megszeppent, mikor látta, hogy Dodó kitalálja még titkos gondolatait is. Jobbnak találta tehát el nem rontani a barátságot s nyájasan mondá:

— Ne haragudjál, kedves öreg Dodó, de lásd, nagyon szeretem testvércémet, azért kívántam volna, hogy neki is legyen öröme. De hát legyen úgy, amint te akarsz. Majd elbeszélem neki, mit láttam.

— Így már jól van. Tehát induljunk!

— Merre megyünk?

— Amott a kapur át, melyet annyiszor néztél a képen.

— De kedves Dodó, hiszen az nem lehet. Én nem tudok a sima falon felkapaszkodni.

— Ne törődjél semmivel, míg velem vagy. Csak jöjj utánam.

Elemér tehát kiugrott az ágyból s a holló után indult. Egyszerre, maga sem igen tudta miképen, azon vette magát észre, hogy a tündérkert kapuja előtt állott. És amint a rácsos kapun át benézett, kit pillantott meg? Senkit mást, mint Piroskát.

— Piroška! Hát te itt vagy!

— Persze hogy itt vagyok s már várlak. Mondta a jó Dodó, hogy elhoz tégedet is. De most már merre induljunk? Mikor nappal néztük a képet, azt hittük, hogy a kastély egészen közel van; de nézd, nem úgy van ám igazán... hegyen-völgyön, erdőkön, réteken túl messze fekszik. Hogy érünk oda?

— Majd segít Dodó, ugy-e?

(Folytatása következik.)

Nagy buzgalom — gyors lankadás.

(Képekkel a 20. és 21. lapokon.)

» Talpra lányok, seprőt kezetekbe,
Takarítsunk, udvart hozzuk rendbe!
Ami lim-lom, söprögessük össze,
Talpra Mili, talpra te is Böske!«

Igy harsogott Miska urfi hangja,
Igy is hozta magával a rangja,
Mert ő vala — csipje meg a kánya —
A seprős dandár fő-kapitánya.

Hozzá fogtak a söprögetéshez —
Azt hitték a gyors kéz sokat végez.
Járt is hát kezük mint a motolla,
Szinte bele fultak a sok porba.

Járt a kezük a sok limbe-lomba'
Bő modjuk lett mindenféle rongyba' —
De egyszerre lett a karjuk lomha...
Bele untak s le is dőltek nyomba.

Kapu-szinben lecsücsültek szépen
(Láthatjátok a második képen)
Benyit Liszka s ott is érte őket,
Kinevetve a sepregetőket.

Hamar ég a szalma, lohad gyorsan,
Roppant nagy a hév a kicsi korban,
A kicsi fa nagysokára nő meg,
A kitartás az évekkel jó meg.

TÉLI BOKRÉTA.

(Képpel a 24—25. lapokon.)

A MERRE csak nézünk nyáron, mindennütt szép lomb, tarkaszínű virág int felénk a kertben és mezőkön s úgy megszokjuk, hogy szinte alig becsüljük meg a természet szépségét. Tapossuk a fűvet, tépjük a virágot s fogadni mernék, van köztetek is akár hány, a ki csupa pajkos-ságból letört egy-egy szép zöld galyat, csak azért, hogy aztán eldobja. De jön aztán az ősz, elharvasztja az üde lombot

s mir
szára
üde,
most

tavas
virág
zeesk
szép

nálun
kettő
zord
az ide
örök
örzik
hetjü
és öi
másr

át a
jóság
dését

levele
szíves
ápolj
bábar
virág
is vir
virág
nyujt
ápolg
kor a
sem

öntöz
a fag
hálás
hetür

sünkn
vagy
bokré
a vir
telet
ápolg

s mire belejutunk a télbe, odakint kopár, száraz minden s ugyancsak örülnék, ha üde, zöld növényt láthatnánk. Csakhogy most már várni kell tavaszig.

De nem, nem kell épen bevárni a tavaszt, télen át is gyönyörködhetünk virágban és zöld növényben. Ügyes kezecskék ápolással télen is teremthetnek szép bokrétát.

Még ama növények közt is, melyek nálunk szabadon tenyésznek, akad egy-kettő, mely daczol Tél apó kegyetlen zordságával. Akármilyen csikorgó hideg az idő, akármennyi hó hull, a fenyő és az örök zöld nem dermed meg, levelei megörzik üde zöld színöket s gyönyörködtethetjük rajtok szeméinket. Csakhogy fenyő és örökzöld nem nő mindenütt, tehát másról kell gondoskodnunk.

A mi szép virágaink, melyek nyáron át a kertben pompáznak, kényes, fázékony jószágok s mihelyt a zuzmarás tél közeledését érzik, aludni térnek, lehullatják leveleiket. De van köztük sok olyan, a mely szívesen pompázik, virit télen át is, csak ápoljuk gondosan. Meleg házban és szobában szépen tenyészik a meleget kedvelő virág s jáczint, kamélia s még sok más ki is virit. Hiába dul-ful Tél apó odakint, a virágok bent vigan éldegélnek s örömet nyújtanak az ügyes kis leányoknak, kik ápolgatják. Persze, bálni kell tudni ilyenkor a kényes virággal, mert nem szereti sem a tulságos hőséget, sem a tulságos öntözést, legkevésbé pedig természetesen a fagyot. De ha mindettől gondosan óvjuk, hálások érte s tél közepén is gyönyörködhetünk a természet szép gyermekeiben.

És ha a mamának vagy más kedvesünknek épen ekkorra esik nevenapja, vagy születése napja, meglepjük igazi bokrétával, mely azt sugja neki, hogy mint a virág, ugy az igaz szeretet sem ismer telet és nem hervad, mert mindig gondal ápolgatjuk és melegen tartjuk.

NAGYAPA NEVENAPJA.

— Elbeszélés képekkel. —

HIÁBA volt odakint a legcsábítóbb szép idő, Ödön nem mozdult a szobából, hanem egész nap törte a fejét, irt, tanult s már jóformán esteledett, midőn végre fölkelt az asztaltól és diadalmasan mondá:

— Most már jól tudom . . . most már készen vagyok. Kedves mamácskám, majd elmondom. Ha valahol hiba lesz, ugy-e figyelmeztetsz?

Fogadni mernék, hogy azt hiszitek, valami borzasztóan nehéz leczkét sikerült Ödönnek annyi fejtörés után megtanulni, talán egy egész fejezetet a történelemből, tömérdek névvel és évszámmal, vagy a nyelvtanból valami nehéz szabályokat, még nehezebb kivételekkel. Nem biz' a, nem tanult ő sem történelmet, sem nyelvtant, sem semmiféle tudományt, hanem olyasmivel készült el, ami mindezeknél nehezebb. Már legalább ő ugy hitte.

Hiába mondanám, találjátok ki, mi volt hát az? Sokáig törnétek rajta a fejeteiket, azért inkább megmondom. Nem volt az semmi egyéb, mint egy felköszöntő nagyapa nevenapjára.

A jó nagyapa fél napi járásnyira lakott csinos falusi jószágán. Több fia és leánya volt s ezeknek ismét kis fiaik és leányaik; a nagyapa nevenapjára pedig mindnyájan egybegyültek nála. Messze szanaszét laktak, de ha csak lehetett, mind megjelent a családi ünnepélyre, mert az öreg urnak nagy öröme telt benne, ha gyermekeit együtt láthatta s unokái ott

(Folytatása a 26. lapon.)

Téli bokréta. (Lásd a 22. lapon.)

(Folytatás a 23. laphoz.)

zsibongtak a házban. Egész sereg fiu, leány volt együtt s az egész ház, kert és udvar visszhangzott vidám játékuktól.

Ez a nevezetes nap közeledett most és természetesen Ödönnek is készültek a látogatásra. De hirtelen baj támadt. Ödön kis öcsse, Imrike súlyos beteg lett s a mama nem távozhatott a kis betegtől. Így aztán Odönnek sem volt kivel elmenni, mert jó atyját már két évvel előbb elragadta a halál. Arról pedig gondolni sem lehetett, hogy Imrike a kellő időre meggyógyuljon.

Ödön, ki már több kellemes napot töltött a nagyapa házában, igen sajnálta, hogy ezuttal nem fog részt vehetni a kedves családi multságban, de belenyugodott, mert jó fiu és jó testvér volt; belátta, hogy beteg öcsét a mama nem hagyhatja el az ő multsága végett. De a jó mama is sajnálta, hogy Ödön elmaradjon a multságáról s addig gondolkozott, levelezett, míg végre módját ejtette, hogy Ödön mégis elmehessen. Egyik rokonuk, Károly bácsi megígérte, hogy a nagyapához utaztában erre kerül s magával viszi Ödönt, aztán vissza is hozza majd minden baj nélkül. Ödön eleinte nem akart ráállani, hogy elhagyja a mamát és Imrikét; de aztán látta, hogy a jó mamát inkább busitaná itthon maradása.

Beleegyezett tehát, hogy elmegy nagyapáékhoz s persze nem épen kellemtelen volt rá nézve a dolgok ilyen fordulata. Hozzá is fogott azonnal a nagy munkához, a melyben találtak. Tudta ugyanis a szokást, hogy nagyapa nevenapjának előestéjén történnek a felkő-

szöntések; a nagyok külön-külön üdvözlik az öreg urat, a gyermekek pedig egész csapatban együtt lépnek eléje s egyik közülök valamennyiök nevében felköszönti a nagyapát. Ezuttal pedig Ödön készült e szerepre. Megírta az üdvözlő beszédet, megtanulta s most elmondta a mamának. Mikor befejezte, a mama így szólt:

— Egészen jól van, kedves fiam. De hát mondjad csak, bizonyos vagy-e benne, hogy nem hiába fáradtál?

— Hiába? Miért, mamácskám? kérdé Ödön csodálkozva.

— No's, csak az jutott eszembe, hogy hát ha nem reád bizzák a felköszöntés mondását? Tudod, a gyermekek dolgát mindig Béni bácsi szokta rendezni, ő határozza meg, ki legyen a szónok. Vagy talán irt neked, hogy készülj előre?

— Nem . . nem irt, felelt Ödön kissé meghökkenve. De azért bizonyos, hogy engem választ.

— Bizonyos? Miért?

— Mert nem lesz ott köztünk senki, a ki jobbat tudjon készíteni és jobban elmondja.

A mama kissé komolyan nézett Ödönre, ki megértette ezt és elpirulva mondá:

— Ne gondold, kedves mamácskám, hogy dicsekvésből beszélek . . . oh nem . . . de hiszen ismerjük mindazokat, a kik ott lesznek. Például Laczi, — no, ő selypit, hát szóba sem jöhet; Béla egyszer próbálta harmadéve s elejétől végig folyvást nevetett, nem bírja e nélkül megállani; Andor félénk, akadoz, nem mer senkinek a szemébe nézni; Jani pedig még a lecz-

kéjét s
kerül a

nül. No
bácsi k
kénytel
idősebb

a mama

hével.
sokszor
vagyok

idő! sz
sze te e

mamács
okom is
el játék
szüljön
áldozta
be is ta
igazság

tréfásan
munkár
egész sz
áldozat,
Öd

mondom

én akar
apához.

Amit e

kéjét sem bírja megtanulni. Így hát rám kerül a sor.

— De hát Elek?

— Elek! szólt Ödön kissé kedvetlenül. No, Elek ügyes fiu, az igaz. De Béni bácsi kettőnk közül mégis engemet lesz kénytelen választani, mert én vagyok az idősebbik.

— Ah! És ugyan mennyivel? kérde a mama mosolyogva.

— Teljes öt héttel; felelt Ödön hévvel. Igen, mamácskám, mi Elekkel ezt sokszor kiszámítottuk . . . teljes öt héttel vagyok öregebb.

— Öt héttel! Az csakugyan roppant idő! szólt a mama tréfásan. Így már persze te egész öreg ur vagy Elekhez képest!

— Oh, látom, hogy nevezs rajtam, mamácskám. De van nekem még más okom is. Elek bizonyosan nem mulasztotta el játékát azért, hogy e napra előre készüljön; én pedig ma egész napomat feláldoztam, hogy elkészítem a beszédet s be is tanultam. Az pedig csak nem volna igazságos, hogy hiába annyit fáradjak.

— Szegény fiu! szólt a mama ismét tréfásan. Rá kényszerítenek ily fárasztó munkára, azt kívánják, hogy feláldozd egész szabad idődet . . . valóban tulságos áldozat, amit tőled kívánnak.

Ödön ismét elpirult s akadozva felelé:

— Hiszen nem kívánta senki . . . nem mondom, hogy kényszerített rá valaki.

— Vagy ugy? Tehát mért tetted?

— Mert . . . mert . . . no igen, mert én akarom mondani a beszédet nagyapához.

— Végre! ez az igazság, kedves fiam. Amit eddig beszéltél, az csak kifogás

volt, és az igaz csupán az, hogy bánatáná hiúságodat, ha nem téged tartanának legérdemesebbnek arra, hogy a köszöntőt elmondjad. Te akarsz első lenni valamennyiök közt, ez az igazi ok, valld meg őszintén.

— No's, igen, mamácskám, az! felelt Ödön halkán.

— Tudtam, és azért figyelmeztetlek előre, hogy csalódhatol, mert Béni bácsi talán máskép gondolkozik. Azért tanácsolom, légy készen arra, hogy Elek lesz a szerencsés.

De már ezt Ödön el nem hihette. Ő bizonyos volt benne, de egészen bizonyos, hogy Béni bácsi majd őt jelöli ki szószókul. Teljes lehetetlenség, hogy ez másképp legyen. Ha pedig tudná, hogy mégis másképp lesz, akkor inkább el sem menne nagyapáékhoz.

A mama nem szólt többet, mert bizonyosat ugy sem tudott, rontani nem akarta Ödönnek a kedvét s olyanformát gondolt, hogy ha szava mégis beteljesednék, az épen jó lecke volna Ödön számára.

Ebben igaza is volt. Ödön általában jó fiu volt, szerette mamáját, testvérét, nem volt önző, szívesen áldozott akármit mások kedvéért s e mellett jól tanult, ügyes, figyelmes volt. De mind e jó tulajdonságait gyakran elhomályosította egyetlen egy rossz tulajdonsága: a hiúság. Azt kívánta, hogy mindenben ő legyen az első, még ott is, a hol másvalaki ügyesebb volt. Ha pajtásaival katonásdit játszott, a vezér csak ő lehetett, mert különben nem játszott; ha kirándultak a mezőre, ő volt a vezető, ő szabta meg, merre menjenek és mit tegyenek, különben nem ment

velök. És ha valaki nem engedett kívánságának, akkor aztán nem birt uralkodni boszúságán s rendesen haraggal vált el játszó társaitól.

Otthon persze nem volt nehéz mindenben elsőnek lennie. Kis öcsse, Imrike három vagy négy évvel volt fiatalabb s természetesen kevesebbet tudott, gyöngébb is volt Ödönnél s eszébe sem juthatott, hogy vele szembe szálljon. Sőt Imrike egészen boldog volt, ha Ödön leereszkedett hozzá és játszott vele, tanította, komoly és tréfás dolgokra; a kis fiúcska előtt Ödön volt a legderekabb, legokosabb fiú a világon s természetesen mindenben hűségesen engedelmeskedett is neki.

A mama látta Ödönnel e hibáját és gyakran intette; de intései mind hiába voltak. Ödön csak a régi maradt.

Másnap Károly bácsi csakugyan megérkezett s magával vitte Ödönt, ki bucsuzás-kor megígérte, hogy ha több napig ott tartanak nagyapáéknál, írni fog mindenről a mamának.

Kellemes utazás után szerencsésen eljutottak a nagyapa falujába. Az idő már ősze járt, a napok már rövidültek, de még nem volt sötét este, midőn a kocsi a házat környező szép kert kerítése mellett a kapu felé haladt. Ödön örömmel nézegetett az ismerős kedves kertbe s a legelső, a kút megpillantott, a kis Irénke volt, az ő kedvence.

Irénke körülbelül hét éves kedves kis leányka volt, kedvence az egész rokonságnak. Meg is érdemelte, mert olyan nyájas, vidám, szófogadó gyermek volt, hogy lehetetlen volt meg nem szeretni; kedvesen csacsogott, mint valami kis ma-

dárka, de soha sem volt alkalmatlan beszédével. Mamájával együtt ott lakott nagyapánál s Ödön gyakran volt vele, a két gyermek őszintén szerette egymást. Ödön volt a kis Irén lovagja s ha csak kettecskén voltak is, olyan pompásan elmulattak, hogy mindig könyezve bucsuztak el egymástól, mikor Ödönnel haza kellett mennie.

— Irénke! Irénke! kiáltott Ödön a kocsiból. Itt vagyok!

A kis leányka tapsolt örömeiben s egész erejéből futott a kapu felé s utközben az egész házat kicsődítette kiáltásaival:

— Itt van Ödön! Megjött! Mégis megjött! Elhozta a jó Károly bácsi!

Mire a kocsi megállt a ház előtt, már ott állt a nagyapa, egész csapat bácsival, nénivel, kis fiúval, leánnyal és Károly bácsit és Ödönt úgy fogadták, mint valami diadalmas hadvezért. Kivált Ödönt majd agyonfojtották kis rokonai, mert Laci, Béla, Jani, Andor, Elek, meg Vilma, Annácska, Laura és a nagyapa többi unokái mind ott voltak. Alig győzte Ödön mind végig ölelni őket. Végre Béni bácsi szabadította meg.

— Meg ne fojtsátok Ödön öcsémet, inkább eresszétek szobájába, hadd mossa le magáról a port, aztán ozsonnáljon, mert tudom, megéhezett az uton.

Béni bácsi mindig eltalálta az igazat. Ő volt a fővezér a gyermekek közt, hozzá fordultak mindenben, ő rendezett mindent.

Most is természetesen hozzá fordultak a gyermekek tanácsért, még Ödön megérkezése előtt.

— Várjuk meg, míg mindnyájan együtt lesztek, azután majd határozunk, felelt Béni bácsi.

Ödön tehát titkon nagyon örült, mikor este megtudta, hogy még semmi sincs elhatározva majd holnap reggel fog

... A LEGIDŐSEBB ÉN VAGYOK! (Lásd a 30. lapon.)

Béni bácsi nagy tanácsot tartani a gyermekesereggel, s megválasztják a szónokot. Az ünnepély holnap este lesz, addig van idő a készülődésre.

Csakhogymásnap lett ám nagy zavar és ijedelem! A reggelinél a gyermekek meglepetve vették észre, hogy Béni bácsi hiányzik. Suttogva kérdezték egymástól, hol van Béni bácsi? De senki sem tudott a kérdésre felelni, mignem végre, mikor szobájukba vonulva, feszülten várták a bácsit a nagy tanácskozássra, helyette belépett a neje, Anna néni s így szólt:

— Gyermekek, Béni bácsinak ez éjjel hirtelen el kellett utazni a városba egy igen fontos ügy miatt, s csak délre térhet vissza. Azt izeni, hogy a felköszöntést, mellyel a nagyapát meg akarjátok lepni, közületek csinálja meg valaki, aki legjobb tudja, van már köztetek elég nagy fiu.

Ezzel a néni kiment s a gyermekek nagy zavarban bámultak egymásra, míg végre Laura megszólalt:

— Most már hogy fogjunk hozzá? Ki mondja a beszédet?

— Én! Én! Én! kiálták Ödön, Elek, Lac néla s a többi fiuk mind egyszerre.

— ... hiszen csak egy beszélhet, szólt Vilma. Tudjátok mit? Szavazzunk!

— Jól van, szavazzunk! kiálták többen.

— Nem, én abba belé nem egyezem, szólt Ödön hevesen. Béni bácsi azt izente, hogy van köztünk elég nagy fiu s ezzel bizonyosan azt értette, hogy aki legidősebb, az mondja a felköszöntőt. A legidősebb pedig én vagyok, én leszek a szónok! (Lásd a képet a 29. lapon.)

— Azt épenséggel nem látom át, szólt Laczi, hogy Béni bácsi mért czélt volna reád. Ha a nagyokat említette, inkább érthetett engemet. mert én vagyok a legnagyobb és illik is, hogy a legnagyobb álljon elő...

— És mondjon valami sületlenséget, vágott közbe Elek, ki jó fiu volt, de szeretett gunyolódni. — Én azt hiszem, Béni bácsi nem érthetett egyebet, mint hogy a nagyobbak közül legyen valaki a szónok, még pedig az, aki vállalkozik arra, hogy jó kis beszédet készít, jól betanulja és jól el is mondja. No's, én vállalkozom erre!

— De én is! kiáltá Ödön

— De én is! Én is! kiálták a többi fiuk.

A leányok aggódva nézték a versenyzést s Vilmácska közbeszólt:

— De fiuk, ha egyik sem enged, akkor az lesz a vége, hogy semmi sem lesz az egészből.

— Én nem bánom, de nem engedek! szólt Ödön indulatosan.

— Én sem! Én sem! kiálták a többiek.

— Tudjátok mit? szólt közbe a kis Irénke, hagyjuk az egészet ebéd utánra. Akkorra Béni bácsi talán megjő és estig még mindig lesz elég ideje elkészülni annak, akit ő kijelöl. Most menjünk játszani.

— Az lesz a legokosabb! szóltak a többi leányok is. Így legalább össze nem veszünk.

Ebbe bele is nyugodtak mindnyájan s játékközben elfeledték a versenyzést. De annál inkább meg voltak akadva, mikor kevéssel ebéd előtt izenet érkezett

Béni bácsi ebédre, Most már rendezze

Min mekek is hogy eldöl sem tudt Ödön volt de ő nem hogy nek

KÉT bolt haja volt aranyzókon régen szer így s

— O Mi haszná okozok ör

— M dulni, szó jó kezekben töztessene melyik kir

— N öltöztetne Beérném a

— N soha igazi jesülne.

Pedig sága. Néha uri asszony mindakét kájának ad kete haju;

— M szöveteket nak, szólt

Béni bácsitól, hogy ve várjanak reá az ebéddel, mert csak estére érkezhettek vissza. Most már nem lehetett arra várni, hogy ő rendezze el a dolgot.

Mindjárt ebéd után tehát a gyermekek ismét összegyűltek szobájukban, hogy eldöntsék a fontos kérdést. Egyikök sem tudta, mit fognak határozni, csak Ödön volt elhatározva, hogy török-szakad, de ő nem enged s kényszeríti a többieket, hogy neki engedjék az elsőséget.

(Folytatása következik.)

BOLDOG BÁBU.

(Képpel a czimlapon.)

KÉT bábu feküdt egymás mellett a boltban. Egyiknek hosszú fekete haja volt és fekete szeme, a másiknak aranyszőke haja és kék szeme. Már nagyon rég feküdtek ott s a kék szemű egyszer így szólt:

— Oh, csak már megvenne valaki! Mi haszna vagyok itt, hol senkinek sem okozok örömet.

— Magam is szeretnék már szabadulni, szólt a fekete szemű. Csak valami jó kezekbe jussak, hogy pompásan felöltöztessenek. Olyan szép lennék, mint akár-melyik királykisasszony.

— Nekem mindegy volna, akár-mibe öltöztetnek, csak ne élnek már itt hiába! Beérvén akár-mivel.

— No hiszen nem is lenne belőled soha igazi boldog bábu, ha kívánságod teljesülne.

Pedig teljesült mindkettejük vkiánsága. Néhány nappal Karácsony előtt egy uri asszonyság lépett a boltba, megvette mindakét bábút s Karácsonyra két leánykájának adta. Lottikaé lett a büszke, fekete haju; Milikéé a szerény, szőke haju.

— Mamácska, kérünk holmi ócska szöveteket, hogy ruhát varrjunk a bábuknak, szóltak másnap a leánykák.

A mama elvezette őket egy nagy ládához, melyben mindenféle ócskaság volt s rájuk bizta, hogy válasszanak, amit tetszik.

Lottika talált egy darab piros selymet s abból varrt ruhát bábujának. A hiu bábu boldog volt, hogy kívánsága ily szépen teljesült. Milike a maga bábujának egyszerű mosó szövetet választott, mert ugy okoskodott, hogy ez akár be is piszkolódhatik, majd kimossa. A szőke haju bábu tehát igen egyszerű ruhácskát kapott, ugy hogy a selyemruhás fekete haju gunyosan, megvetőleg nézett reá, sőt azután rá sem nézett, ismerni sem akarta többé.

De büszkesége nem tartott sokáig s belátta, milyen kár volt, hogy kívánsága teljesült. Mert Lottika, hogy pompás bábujának valami baja ne essék, még maga is csak félve nyult hozzá: leültette egy bábuszékbe s ott ült aztán napokig, hetekig, ugy hogy majd halálra unatkozott s majd megpukkadt mérgében, mikor az egyszerű szőke haju bábu boldogságát látta. Mert ez igazán boldog lett. Milike nem bánt vele olyan finnyásan, de annál jobban szerette s mindig magával hordta. Együtt nézték a képes könyvet, s ha Milike dolgozott, a bábu ott pihent az ölében. Kivitte a kertbe, udvarra, vigan játszottak mindenütt, láttak mindent s az sem volt baj, ha a bábu a porban hevert, mert másnapra ki volt mosva ruhácskája, tovább élt Milikével együtt vigan és boldogan, s ha unatkozó társát látta, így szólt hozzá:

— Lásd, nem jól tudtad, nem a hiu pompa adja meg a boldogságot!

A »KIS LAP« XIX. köt. 24. és 25-ik számában közölt rejtvények megfejtését utólag még beküldték: Engl Irén és Arthur, Kirkorovits Ilona és Zseni, Almásky Emmi és Imre, Öhlhorn Károly, Molnár Hajnalka, Stokinger Mari és Ella.

K É P R E J T V É N Y.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

— *A lemult Karácsonyi és ujévi ünnepek alkalmából, a szeretetnek és ragaszkodásnak annyi megható nyilatkozatát vettem, hogy képtelen vagyok mindegyikre külön válaszolni. Egy egész „Kis Lapot“ kellene erre a célra szánnom. Fogadjátok hát, kedves Kis olvasóim, egyenkint és összesen viszonzásképp jorró köszönetem kijelentését. Legyetek boldogok!*

*

Loóczra. Azért üzenek a helység neve alatt, mert elfelejtetted kiírni a nevedet a levél végére. A 4 db 5 kros levéljegyet vettem s értékét 20 krban a szegény kis árváknak fogom juttatni. De tévedésben vagy, ha azt hiszed, hogy Forgó bácsi erre nézve föl hívást intézett kis olvasóihoz. — **Viczmándy Irminke.** Olga testvéred emlékét híven őrzöm én is. Nem egy kis olvasóm halt el, kinek a betegség fájdalmai közt legkedvesebb szórakozása volt a »Kis Lap.« De te már most csak annál egészségesebb légy. Jó kívánságaidat köszönöm; gondos, szép írásodnak megörültem. — **Fligl József.** Mi az a magyar »márka,« kis öcsém? Sem a forintra nem illik rá, sem a levéljegyre, sem a bélyegre. Hogy a »Kis Lap« kedves olvasmányod s hogy könyveid közt legnagyobb becsben tartod, azt szívesen értettem meg leveledből. A rejtvény szerzője csak nem kívánczozhatik a megfejtők közé? — **Király Kálmán.** E név alatt küldötted be leveledet s a rejtvény megfejtését. Soká tűnődtem a fölött, Forgó bácsi mivel érdemelte meg tőled azt a sértést, amit leveledben hozzá intézel. A Király Kálmán nevét nyilván csak bitorlod; bizonyára egy tisztességtudó fiu becsületes névvel élsz vissza s ő rá szeretnéd terelni haragomat. De én nem is haragszom az ilyen sértegetésekért, csak mélyen elszomorodom rajta, hogy gyermeki szivedbe oly rut érzés vette bele magát, mely

minden rut érzés közt a legaljasabb: s ez a háladatlanság. A »Kis Lap« Rontó Palkója s Vad Laczija ugyancsak vásott két fiu, szófogadatlan, erőszakos, durva — de bizonyára egyikök sem hálátlan. Te megmutattad, hogy fiatal szivben ilyen érzés is lakozhatik. Sajnálalak s még inkább sajnálom jó szüleidet. — **Dallos Paula.** Vig levelkédet örömmel olvastam. Az angol fordítást még nem érkeztem átnézni. Reményem, be fog az válni. — **H. E. urnak.** (N.-Röcze.) Czeljának leginkább a »Vasárnapi Ujság« felel meg, a mely családi és ifjusági hetilap a leggondosabban van szerkesztve. (Budapest, Franklin-társulat.) — **Adler Elek.** Kivánságodnak hova előbb meg fogok felelni. — **Kralovszky Szerafin.** Édes atyád halála, kit mint kiváló derék, nemes érzésű ferfiut emlegetnek mindenütt, engem is mélyen meghatott. A kegyeletes emlék, melyet iránta szivedben ápolsz, egyuttal biztatás is lesz neked arra, hogy mindenkor a kedvére légy. Ó elégedetten fog rád nézni a magasból. Leveledet mindig szívesen veszem. — **Miskolczra.** Az értesítőből látom, hogy ott a »Kis Lap« egy szindarabját is előadták. Kérem tudatni velem: milyen eredménnyel? A közvacsora nagy ételsorát is figyelmesen átvastam s erre az a megjegyzése egy hivatalnyelvőrnek, hogy a »welis« saláta magyar neve olasz saláta, a »czimet fánké« meg fahéjas fánk, még magyarábban: kítoló fánk. — **Kirz Ilka.** Reményem, hogy Oszkár újja azóta meggyógyult. Bizonyítsa is be az által, hogy levelet ír Forgó bácsinak. — **Z. Szives** ajánlatát köszönettel melőzzük. — **Guttman Klemicza.** Az bizony elég furcsa szó, hogy: »kedves megegészesedésülésekre!« De ép oly kevéssé használatos mint ez: »Ha én téged megköpönyegesítelenítettethetnék.« — **V. H. J.** Nem felel meg lapunk igényeinek. — **Buday Emma.** A 2-ikat megrajzoltatom. — **Sherfer Regina.** A verseike bizony nagyon gyöngécske. De hiszen ugy is derék lányka vagy te, ha nem irsz is verset. — **Hertelendy Aladár.** A Deák Ferencz szobra szemben lesz fölállítva a Széchenyi-szoborral a régebben u. n. Lánczhid, most már Ferencz József-téren. A két nagy hazafi szobra közé van tervezve dicsőségesen uralkodó királyunk lovas szobra. Mindegyik emlékszobrot egy csinos kert környez, mely díszes vas ráccsal van bekerítve. A Gellért-hegyen, melyről 1848. előtt csillagvizsgáló csövek meredtek égneek, most csakugyan másféle rézcsövek foglaltak helyet, mert ott ágyuk vannak, a melyekből nagy országos ünnepek alkalmával, mint p. Szt. István király, s a most uralkodó király nevenapján, szoktak lövöldözni s így rendeltetésük nagyon békés természetű. — *Minden itt külön meg nem említett levélben foglalt földarányt vagy azért nem közölhetek, mert már megjelent, vagy érdektelen, vagy mert szerkezete hiányos.*

Felelős szerkesztő: **Forgó bácsi.** Kiadó-hivatal: Budapest, barátok-tere 3-ik sz. Athenaeum-épület. Budapest, 1881. Nyomatja a kiadó-tulajdonos: **Athenaeum** irodalmi és nyomdai részv. társulat. Megjelen hetenként egyszer, 16 oldalon.